

Улицитѣ бѣха буквално прѣпълнени съ разнокалибрень народѣ. Прѣпълнени бѣха сѣщо дюкянитѣ, кафенетата и гостинницитѣ.

Между множеството лесно се забѣлѣзваха поблѣднѣлитѣ отъ страхъ иерусалимски дворяни: — Хацковци, Менделевци и пр. Нѣкои отъ тѣхъ бѣха съ форменни фуражки, съ шпори и нагайка въ рѣка, или затекната въ ботуша. Цѣлата тѣзи сбирщина отъ разни Мойшевци и пр. съставляваше частъ отъ грабителската еврейска компания „Коганъ, Грегерь и Горвицъ“. Тѣ бѣха достойни агенти на казаната компания. Както хищнитѣ звѣрове слѣдятъ своитѣ жертви, за да се хвърлятъ въ удобень моментъ върху имъ, тѣй сѣщо всичкитѣ тѣзи агенти, въ всѣка ново заета отъ войскитѣ мѣстность, се хвърляха върху населението и започваха да скубятъ и да скубятъ безъ милость. Тѣ прѣдъ нищо не се спираха; пущаха въ ходъ всевъзможни машинации, фалшификации, застрашавания, па даже и побой. Впрочемъ, побоя биваше на рѣдко, защото населението, като виждаше въ носителя на форменната фуражка съ кокарда царски чловѣкъ, и безъ бой отдаваше всичко безпрѣкословно.

Чудно е, обаче, това, че въ числото на тѣзи пиявици — скубачи се намираха по нѣкога и българи. Но това, за щастие, бѣха единични личности.

„Нѣма стадо безъ мърша“, казва българската пословица, и тя се оправдаваше и въ случая. Такава една мърша, която сама обичаше да се кичи съ названието „патриотъ“, азъ срѣщнахъ днесъ на една отъ търновскитѣ улици между множеството народѣ. Този „патриотъ“ бѣше моя старъ познайникъ С. Стамболовъ.

— Е, кого виждамъ? се обърнахъ азъ къмъ него, и безъ забикалки продължихъ: какво търсишъ тукъ? На такъвъ патриотъ, както тебъ, не му прилича нагайка въ рѣка. Ти, който викаше винаги: „или да умремъ, или да се освободимъ“, сега трѣбваше да имашъ въ рѣцѣтъ си пушка, вмѣсто нагайка, и да бждешъ тамъ, гдѣто сѣ истинскитѣ патриоти . . .

— Сега тамъ е ваша работа, ми отговори патриота Стамболовъ авторитетно. Моята ще бжде послѣ . . .

И дѣйствително „работата“ на Стамболова се оказа да е била за послѣ. България дълго врѣме ще помни „работата“ на тоя патриотъ.